

«Παρεμβαίνοντες...»

«Γένοιτο, Κύριε, τὸ Ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς...» (δ')

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι «πάντες Ἐλέους δεόμεθα, ἀλλ' οὐ πάντες ἄξιοί ἐσμεν ἐλεεῖσθαι».

Τὸ Ἔλεος ὑπάρχει, προσφέρεται, ἀνατέλλει, χορηγεῖται, ἐκχέεται, ἀναβλύζει καὶ ἀναβρῦει πρὸς πάντας. **Ἀλλὰ τὸν ἄξιον Ἐλέους ἐπιζητεῖ.**

Αὐτός, ὁ ὁποῖος κάνει **κάτι ἀντάξιον νὰ ἐλεηθῆ**, μπορεῖ νὰ πεῖ «ἐλέησόν με».

Ὅποιος ὅμως ἐξέβαλε τὸν ἑαυτό του ἔξω ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν Ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ραθυμεῖ καὶ ἀδιαφορεῖ, ματαίως θὰ πῆ τὸ «ἐλέησόν με».

Πολὸν καλὰ λέγει στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ ὁ ριδ' Ψαλμός: «**Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ**». **Στόν** δέ Μωϋσῆ εἶπε ὁ Θεός: «**Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτειρήω**».

Καὶ «ἐγὼ εἶμι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ ποιῶν Ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί Με καὶ φυλάσσουναι τὰ προστάγματά Μου».

Ἀγαπᾶς τὸν Κύριο με ὅλη τὴν δύναμη τῆς ὑπάρξεώς σου; Τότε ἐλέησε τὸν ἑαυτόν σου καὶ θὰ ἐλεηθῆς. Ἡ Ἀγάπη γεννᾷ τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Εὐσπλαγχνία καὶ τοὺς Οἰκτιρμούς. Καὶ ἡ ἔμπρακτη, ἡ ἀληθινή Ἀγάπη εἶναι νὰ φυλάξ τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου, τὶς ἅγιες Ἐντολές Του.

Ὅταν ἐπίσης λέγει ὁ Δαβίδ: «**Τὸ Ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν**», ἐννοεῖ νὰ φοβεῖσαι τὸν Θεὸν ὄχι μόνον ὡς Θεὸν φοβερόν, ἀλλὰ νὰ μεταβάλης τὸν φόβο καὶ τὴν εὐλάβειά σου σὲ κατάνυξη, σὲ δάκρυα μετανοίας, σὲ συντριβὴ καὶ ταπεινώση.

Μάλιστα τόσο περισσότερο ἐκχέεται τὸ Θεῖον Ἔλεος, ὅσο περισσότερο πλατειὰ καὶ εὐρύχωρη καὶ χωρητικὴ θὰ εὔρη τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. **Δηλαδή, τὴν διάθεσή του, τὴν προαίρεση καὶ τὴν πρόθεση. «Γένοιτο Κύριε τὸ Ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ».**

Μέτρο τοῦ Ἐλέους τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου. **Ἀνάλογον** με τὴν διάθεση εἶναι καὶ τὸ Ἔλεός Του...

(Τέλος)

Ὁ Ἐραμιστής

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός

28.2.2021 ἐκ. ἡμ.,

† Πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων Ὁσίων

† Ὁσίου Βασιλείου, Ὁμολογητοῦ

